

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. "Θέση Πανηγίων Δρεθ. 9.

Διευδρομαι ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σέις εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αδόλφον Βελδ καὶ Ιονίου Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικότερον μυθιστόρημα μετά ειλόνων, μετάφρασις "P. — Fortuné du Bois-d'Or" τοῦ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.) Ο νέλκη Κόλλικ: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδούη, (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληφωτές

·Εν Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχ. 8,50

δὲ τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρεοῦ 15

·Εν Ρωσίᾳ δουβλία 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθοιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εύρισκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΔ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Δ'

·Η Μαριέττα, μεθ' ὅλας τὰς περιποιήσεις, δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθει ἐκ τῆς λιποθυμίας. Οὐδεμία βελτίωσις παρετηρεῖτο, καὶ ὑπῆρχε φόβος μὴ τὸ αἷμα, ὥπερ ἤκουετο ῥογχάζον, ἐν τῷ στήθει καὶ ἐκάλυπτε τὰ χείλη της δι' ἐρυθροῦ ἀφροῦ, τὴν ἐπινυγέν ἐπὶ τέλους.

·Ο Μούλη ἐπανευρίσκων αὐτὴν ὡς τὴν ἀφῆκεν ἔκαμε κίνημα ἀγανακτήσεως. Εθαύμαστο ἐπὶ τῶν ἀνακαλύψεων τῆς κόρης αὐτῆς, διότι δὲν ἥδυνατο νὰ ἀποκρύψῃ ὅτι αἱ παρατηρήσεις, αἴτινες εἶχον γίνει, ἵσταν ἀνεπαρκεῖς, ὅπως θέσουν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἴχνων τοῦ δολοφόνου. "Ηλπίζεν, εἶνε ἀλλοθές, ὅτι αἱ καταθέσεις τοῦ Λαυρετίου Δαλισιέ δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ τὸν διαφωτίσουν, ἀλλ' ὁ κλητῆρὴ ὁ ἀποσταλεῖς εἰς τὴν ὁδὸν Γραμὸν δὲν ἐπανήρχετο.

·Τέλος ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνος.

— Λοιπόν, ἡρώτησεν δὲν Μούλη.

— Ο κύριος Δαλισιέ δὲν εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Καὶ δὲν γνωρίζουν ποῦ εἶνε;

— Οὔτε κατὰ ποίαν ὁρῶν θὰ ἐπανέλθῃ;

— "Οχι, ἔξηλθε σήμερον τὸ πρωῒ εἰς τὰς ἐννέα, ἔπειτα ἐπανῆλθε τὸ ἑσπέραρχος διὰ νὰ ἐνδυθῇ καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον.

·Ο Μούλη συνέσπασε τὰς ὄφρες μὲν ὕφρος ζωηρᾶς δυσαρεσκείας. "Ητο προφανὲς ὅτι θὰ ἔχαναν πολύτιμον καιρόν, ἵσως ἀνεπικόρωτον.

— Υπομονήν, εἶπε πρόπει νὰ περιμένωμεν.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κλητῆρα:

— Παροήγγειλες νὰ τῷ εἰποῦν ὅταν ἐπανέλθῃ ὅτι τὸν περιμένομεν ἐδῶ;

— Μάλιστα.

— Δὲν εἶπες διὰ ποιὸν λόγον;

— Μοὶ τὸ εἴχατε ἀπαγορεύσει. 'Αφῆκα μόνον τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας.

— Εἰς ποιὸν ώμιλησες;

— Εἰς τὸν θυρωρόν. 'Ο υπηρέτης εἶχε καὶ αὐτὸς ἔξέλθει.

— Καλά.

·Ο Μούλη ὑπέμεινε μετὰ δυσαρεσκείας.

·Ο ὑπαστυνόμος, ἀναμένων τὴν ἀφίξιν τοῦ Λαυρεντίου, ἤρξατο ἀνακρίσεως; ἢς γνωρίζομεν περιληπτικῶς τὸ ἀποτέλεσμα:

·Λουδοβίκος Μορτάρ, χρωματέμπορος καὶ οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. — Ή καταθέσις του ἦν ἀστηματος. 'Ο μάρτυς δὲν ἔθεπε τὴν κυρίαν Δαλισιέ παρὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου. Τὸ μάλλον στενοχωροῦν αὐτὸν εἶνε ἡ δυσφημία, ἢν ἡ οἰκία του θὰ λάθῃ ἔνεκα τοῦ κακουργήματος.

·Ερρίκος Ρισετέρ, υπάλληλος τοῦ κυρίου Μορτάρ, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνακοίνωσιν ἢν ἔκαμε κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς ἀστυνομίας. 'Εν τούτοις νομίζει ὅτι διερχόμενος πρὸς τῆς δενδροστοιχίας παρετήρησε τὴν θύραν ἡμιτηνωγμένην.

·Ἐρ. — Είσθε βέβαιος περὶ τούτου; Σκεφθῆτε.

·Απ. — Ναι. Δύναμαι νὰ τὸ βέβαιωσω.

·Ἐρ. — Παρετηρήσατέ τινα κατὰ τὴν δενδροστοιχίαν;

·Απ. — Δὲν ἐπρόσεξα.

·Ἐρ. — Τί ωρα ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

·Απ. — Δέκα καὶ τέταρτον.

— Ο κύριος Δαλισιέ πιθανῶς ἔχερχόμενος θὰ ἐλησμόνησε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, παρετηρήσειν δὲν παστυνόμος.

— Αν δύμας εἶχεν ἔξέλθει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἶπεν δὲν Μούλη.

·Ο κύριος Γροσλέν, υπάλληλος ἐνοικιαστὴς τοῦ δευτέρου πατώματος, ἐπαναλαμβάνει τὰς πρώτας ἀνακοινώσεις του.

— «Εἰσῆλθεν, εἶπε, μετὰ τῆς συζύγου του τὴν ἐννάτην καὶ ἡμισείαν καὶ δὲν ἔξηλθε πλέον. Τὴν ἐπαύριον εύρε τὴν θύραν τῆς δενδροστοιχίας κλειστὴν ὡς συνήθως».

·Λοιζία Ρεσπέλ. Σύζυγος τοῦ κυρίου Ρουσινὲ οἰνοπώλου κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ. ('Η μάρτυς αὕτη καταθέτει μετὰ μεγάλης εὐχερείας τὰ ἔντις):

— Δὲν κατόρθωσα ποτὲ νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν Δαλισιέ. 'Αλλὰ τὴν Μαριέτταν τὴν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ. Μάλιστα. Εἰμεθα καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὸ ἔδιο χωρίο πλησίον τοῦ Καέν... Καύμένη Μαριέττα! Είνε 33 χρόνων καὶ είνε 12 χρόνια ποῦ ἔλθε εἰς τὸ Παρίσι, ἀφοῦ ἔμαλλωσε μὲ τὴν πενθεράν της. 'Αλλὰ ἂν καὶ ἦν σκληρὸν νὰ δουλεύῃ κανείς, ἥτον δυμάς εύτυχης ποῦ εἶχε τέτοια κυρία, καθὼς τὴν κυρία Δαλισιέ. Μοῦ ἔλεγε τόσους ἐπαίνους δι' αὐτήν.... 'Έγώ είμαι ἡ ἀφορμὴ ποῦ ἔλθαν νὰ καθήσουν ἐδῶ, ἔγώ ἔδειξα τὸ σπίτι εἰς τὴν Μαριέτταν, ἡ ὅποια ώμιλησε εἰς τὴν κυρίαν της... ἀν ἦτον δυνατόν νὰ πρόελθεπε ὅτι συνέβη... 'Η κυρία Δαλισιέ δὲν ἔλεγε ποτὲ τίποτε, ἀγαποῦσε νὰ κάθεται μόνη, διὰ τοῦτο ἡ Μαριέττα, ἀμαρτιαστὴ μία στιγμὴ ἔλευθερη, ἔφευγε, ἔπειρνε τὴν ἐργασία της καὶ ἤρχετο νὰ καθήσῃ μαζί μου. Μοῦ ἔλεγε ἔνα σωρὸ πράγματα, τὰ σχέδιά της... Τὸ σηνερό της ἦτο νὰ υπανδρευθῇ· ἡ δυστυχής δὲν ἦτον εὔμορφη καὶ βέβαια τὸ κτύπημα ποῦ της ἔδωκαν θὰ τὴν ἔκαμε ἀγνώριστη.

·Ἐρ. — Η κυρία Δαλισιέ δὲν ἔλεγε εἰς κανένα τὰς θύλιψεις της· ἡ Μαριέττα διάγνωσε τὴν αἵτιαν;

— Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὴν γνωρίσῃ.

— Σοὶ ώμιλησε ποτὲ περὶ αὐτής;

— Συγχών. 'Η δυστυχής! 'Ο νιός της

τὴν ἔκαμε δυστυχή. 'Άλλη φορά περηφανεύοντας δι' αὐτόν, τὸν ἐλάττερες... ἀλλὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ δύο - τρία χρόνια ποῦ ἔζουσαν χωρισμένοι, εἰχε ἀλλάξει διαγωγήν... τρέλλασι καὶ ἀσωτίασι... Δὲν ἤρχετο παρὰ διὰ τὴν ζητήση χρήματα. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος

νὰ τὸν μαλώσῃ, διότι τὸν ἀγαποῦσε πάντα. Κάποτε, δὲ τὸν ἔβλεπε τόσον καλὴν δι' αὐτὸν καὶ τόσον λυπημένην, μετανοοῦσε καὶ τῆς ἐζητοῦσε συγχώρησιν· τῆς ἔλεγε δὲ τὸ θὰ διορθωθῇ καὶ ἑκίνην τοῦ ἐπίστευε... Μά, ὕστερα ἀπὸ ὄκτω ἡμέραις, τὰ ἔδια.

— Οὐ κύριος Δαλισιέ ἐζήτησεν ἑσχάτως δέκα χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τὴν μητέρα του. Η Μαριέττα τὸ ἐγνώριζε καὶ θὰ σοῦ ἔκαψε λόγον.

— Καὶ βέβαια! εἶχε δυσαρεστηθῆ... καὶ μοῦ φάνεται δὲ τὸ κυρία Δαλισιέ δὲν εἶχε συγκατανεύσει τόσον εὔχολα, καθὼς ἀλλοτε εἶχε γείνει μιὰ σκηνὴ φοβερὴ μεταξὺ των καὶ τὴν Μαριέττα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀκουσει ἐνα μέρος. Εἶχε ἀκούσει τὸ παιδί νὰ φωνάζῃ μὲ ἀπελπισίαν δὲ τὸ ζαμένος ἀν δὲν τοῦ ἔδινε τὸ ποσόν αὐτό· τότε ἡ καῦμένη ἡ μητέρα ὑπεχώρησε. Ἐπούλησε χρεώγραφα καὶ μάλιστα ἡ Μαριέττα ἐπῆγε μαζύ της εἰς τοῦ μεσιτην.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας εἶδες τὴν Μαριέτταν;

— Ναί, κατὰ τὰς ὄκτω, ὄκτω καὶ μισή. Μοῦ εἶπε: «εἴνε ἔκει· μοῦ κάμνει κακὸ νὰ μένω εἰς τὸ σπίτι ποῦ εἴνε καὶ ἔκεινος.»

— Θὰ σοὶ εἴπειν δὲ τὸ κύριος Δαλισιέ ἥρχετο νὰ λάβῃ τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Βέβαια.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σὲ ἀφῆκε;

— Οταν ὑπέθεσεν δὲ τὸ κύριος Δαλισιέ εἶχε φύγει, κατὰ τὰς ἑννέα καὶ μισή.

— Ο Μούλη τὴν ἀπήνθυνε πλείστας ἐρωτήσεις.

— Υποθέτεις δὲ τὴν Μαριέττα εἶπε καὶ εἰς ἄλλους δσα εἰπεις τόρα;

— «Ω! ὅχι. Ήτο πολὺ μυστικὴ καὶ δὲν τὰ ἔλεγε παρὰ εἰς ἐμέ...» Ισως δύμως νὰ εἴπε κάτι τι καὶ εἰς τὴν κυρίαν Γροσλέν.

— Η Μαριέττα δὲν εἶχεν ἄλλας γνωριμίας ἀπὸ τὰς ἴδιας σου;

— «Οχι, εἴμαι βέβαια· θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε.

— Καὶ δὲν ἐδέχετο κανένα κρυφὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν της;

— «Οχι, κύριε...» Ήτο τίμιο κορίτσι.

— Η κυρία Γροσλέρ επιβεβαιοῖ καὶ συμπληροῦ τὴν καταθεσιν τοῦ συζύγου της. Η μεταξὺ τῆς κυρίας Δαλισιέ καὶ τοῦ σιοῦ της σκηνὴ τῆς προτεραίας ἐπέσυρε τὴν προσοχήν της. Ούδεμίαν λέξιν διέκρινεν, ἡδυνήθη δύμως νὰ διακρίνῃ τὴν μεταβολὴν τῆς φωνῆς τοῦ Λαυρέντιου. Κατὰ πρῶτον ζωηρὰ ἀντίστασις, εἶτα συγκίνησις καὶ θερμαὶ διαμαρτυρίαι.

Πελώδα, μικρέμπορος. Πρὸ τριῶν ἑτῶν ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ ἥρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του· εἶχε ἀνησυχήσει πολὺ διὰ τὰς περιποιήσεις του, ἀλλὰ παρετήρησεν δὲ τὸ ἀπηνόντο αὐταις ὅχι πρὸ τὴν κυρίαν Πελωδά, ἀνίκανον ἄλλως νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλὰ πρὸ τὴν θαλαμηπόλον, τὴν δεσποινίδα Πουλχερίαν, ἥτις ἔφυγεν ἐκ τοῦ καταστήματός του ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἑκίνην καὶ μετέθη εἰς συγγενοῦς της τινὸς κατὰ τὴν δόδον Ρισελιέ,

ἄλλα πρὸ τριῶν μηνῶν εἶχεν ἐπανέλθει.

— Η ἐξέτασις αὐτὴ κατηνάλωσεν ικανὸν χρόνον. Η νῦξ εἶχεν ἐπέλθει καὶ ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐφίνετο. Η ἀνυπομονούσια τοῦ Μούλη ἦτο μεγίστη. Εν τούτοις συνεκράτει ἑαυτὸν καὶ προσεπάθει διὰ τῆς φαντασίας του νὰ ἔξαγαγῃ τι ἐκ τῶν ἀσθενῶν τεκμηρίων, διτια εἶχε συλλέξει. Οδήγησε τὸν ὑπαστυνόμον εἰς τὸ καλλιωπιστήριον καὶ ἐξήτασεν ἐν συντόμῳ μετ' αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον.

Μεταξὺ τῶν ἔγγραφων ὑπῆρχον χρεώγραφα ἀθνικοῦ δανείου, ἀξίας περίπου 40,000 φράγκων, τεθειμένα ἐντὸς χαρτοφυλακίου.

— Χρεώγραφα! ἀνέκραξεν ὁ Μούλη καὶ δολοφόνος τὰ ἀφῆκε;

— Αναμφιβόλως τὰ ἡγυνόει; καὶ ἂν ως ὑποθέτετε δὲν εἶχε φῶς...

— Αλλ᾽ ἐρευνῶν θὰ συνήντησε τὸ χρόνον τοῦ χαρτοφυλακίου, τὸ δόπιον ἦτο ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς θήκης αὐτῆς... αὐτὸν εἶνε παραδόξον.

— Ο Μούλη δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ.

— Πρέπει νὰ ἔδω τὸν κύριον Δαλισιέ, εἶπεν πηγαίνω εἰς τὴν δόδον Γραμόν.

Συνεφωνήθη δῆπος δὲν ὑπαστυνόμος τὸν ἀναμένει ἀγρυπνῶν παρὰ τὴν Μαριέττα, ἵνα σημειώσῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λέξεις, καθ' ὃν περίπτωσιν συνήρχετο εἰς ἑκατήν.

— Ο Μούλη εἶτα ὑπέδειξεν εἰς τοὺς κλητήρας τὰ διὰ τὴν νύκτα ληπτέα μέτρα καὶ ἐξήλθε ταχέως.

Ε'

— Αφιχθεὶς ὁ Μούλη εἰς τὴν Λεωφόρον Κουρσέλ ἐπέβη ἀγοράκιου ὄχηματος. Ἐνῷ δὲ διηγήθησεν πρὸς τὴν δόδον Γραμόν, ἐξεπλήσσετο, διότι ἡμέλει τὸ ἐπωφελές καὶ πρακτικὸν τῆς ἀποστολῆς του μέρος, δῆπος συλλογισθῆ τὸ λυπηρὸν πρόσωπον, διότε εἰς τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο εἶχε παίξειν ὁ υἱὸς τοῦ θύματος· ἐδοκίμαζε δὲ τὸ ζωηρὸν ἐπιθυμίαν νὰ ἔδη τὴν δόλως ἔνστικτον ἐκείνην περιέργειαν διεῖδεν εἰδός τι προκαθήματος.

Εἶς τὴν θύραν τῆς δόδον ἀριθ. 21 οἰκίας ἐσταμάτησεν· ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθει.

— Αλλ᾽ ἔχει ὑπηρέτην δὲ δόπιος θάγωντας τοῦ εἰνε, εἶπεν δὲ τὸ Μούλη εἰς τὸν θυρωρόν.

— Ο υπηρέτης του; γυρίζει καὶ ἑκείνος. Διάβολε τί θέλετε νὰ κάμην δὲν θύμωπος αὐτὸς ὀλομόναχος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ.

— Ο Μούλη ἐδένησε νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν δικαιολογίαν ἑκείνην. «Αλλως τί ἡδύνατο νὰ κάμη; Νὰ διοκύψῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Οθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ.

— Τί τὸν θέλουν λοιπὸν τὸν κύριον Δαλισιέ; πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔλθειν ἔνας ἄλλος καὶ τὸν ἐζήτησε διὰ μίαν κατεπειγουσαν ὑπόθεσιν.

— Ακριβῶς διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἥλθα.

— Μοὶ ἀφῆκεν τὴν διεύθυνσιν.

— Όδος Καρδινέ, εἰς Βατινιγόλη μάλιστα. Μία συγγενής του δὲν εἶνε καλά.

— Καὶ τὴν ὁποίαν θὰ κληρονομήσει; ἥρωτησεν δὲ θυρωρός.

— Μάλιστα, θὰ τὴν κληρονομήσει, εἶπεν δὲ Μούλη.

— Επὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς κληρονομίας ἀνεσκιρητησε. Καὶ δύμας ἦν ἀπλούστατον, ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο νὰ ἀναλογισθῇ ἀνευτροπιάσεως, δὲ τὸ θέσσαρα καὶ φέροντα εἰς γωνίαν τινὰ τὴν ἐπιγραφήν: Κυρία Δαλισιέ. Ήτο φύλλον ἐνσήμου χάρτου.

— Επιδοτήριον κλητήρος, ἐσκέφθη, διαμαρτυρία ἢ ἐπιταγή.

— Καὶ ἐπανεργόμενος εἰς τὴν ἰδέαν του προσέθηκεν:

— Πόπον ἐγκαίρως ἔρχεται ἡ κληρονομία· ἀναμφιβόλως ὁ νέος αὐτός, καὶ καρδίαν ἀν δὲν ἔχῃ, θὰ σκεφθῇ δὲ τὸ κληρονομῶν θὰ κλαύσῃ ὀλιγάτερον παρὰ ἀν δὲν εἶχε χρέη. Λυπηρόν!

— Απεδίωξε τὰς λυπηρὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ προφασίζομενος δὲ τὸν γνωρίζει τὸν Λαυρέντιον καὶ δὲ τὸν ἐνδιεφέρετο πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ ηρέστο νὰ ἔξεταζῃ τὸν υπηρέτην. Δὲν ἔμαθεν ἦδος σχεδὸν ἐγνώριζεν ἥδη.

— Ο Λαυρέντιος πρὸ τριῶν ἥδη ἑτῶν διῆγε βίον δσωτον. «Επαιζε, κατ' ἑκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν ἦτο κατάχρεως, ἀγγοῶν πῶς νὰ τὰ ἔξοφλησῃ. Επὶ πολὺν χρόνον εἶχε καὶ ἐρωμένην τὴν Πουλχερίαν, τὴν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Πελωδά· ἀλλ' εἶχον δυσαρεστηθῆ καὶ ἀπὸ τριῶν μηνῶν δὲν ήρενετο νὰ τὴν δεχθῇ.

— Ο θυρωρός ἔδιδε τὰς πληροφορίας αὐτὰς χωρὶς νὰ πωρακηθῇ καὶ διὰ τὸν θήμικολόγου ἐπιεικοῦς, μὴ εὐρίσκοντος στοπον νὰ δικασθεῖται τις ἐν νεαρῷ ἥλικια.

— Εν τούτοις δὲ τὸν θυρωρόν παρήρχετο καὶ ἡ υπομονὴ τοῦ Μούλη ἐξηντεῖτο.

— Τέλος κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ υπηρέτης Φραγκεσκος εἰσῆλθεν. «Ητο ἥδη καὶ εἴκοσι περίπου ἑτῶν, εἶχε δὲ τὸ υπό τοῦ τοὺς τρόπους πανούργου. Κατ' ἑκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος.

— Ποῦ εἴνε δὲ κύριος σου; τὸν ἥρωτησεν δὲ ἀνακριτής, ώμιλει.

— «Α! μάλιστα. Βίαζε με! εἶπεν δὲ Φραγκεσκος. Στάσου λοιπὸν νὰ ἐνθυμηθῶ. Πρῶτον δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθῃ ἀπόψε... τὸν γνωρίζω.

— Ποῦ εἴνε; πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Καὶ βέβαιως γνωρίζω.... Να! προσεκλήθη ἀπὸ ἐνα φίλον του... ἀπὸ τὸν κύριον Σουφά, ὅχι, ἀπὸ τὸν κύριον Βουρζύ... Μάλιστα...

— Εἰσαι βέβαιος;

— Διάβολε!

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος Βουρζύ;

— «Α! διάβολε, εἶπεν δὲ Φραγκεσκος, ξύνω τὸ οὖς του... καὶ δύμας ἐπηγγα δύο.

τρεις φοραίς εἰς τὸ σπίτι του. "Αφρος πò ἐπισκεπτήριό του προχθές. Περιμένετε.

'Ανηλθε τὴν κλίμακα, κατηγάλωσεν ὥλοκληρον τέταρτον τῆς ὥρας ἔρευνῶν καὶ κατῆλθε τέλος δίδων ὡς διεύθυνσιν τὴν ὁδὸν Νέων Μαθουρίνων.

'Ο Μούλ ἀνηλθεν εἰς τὸ ὅχημα, ἔχων ὡς ἐφόδιον τὰς προβληματικὰς ἔκεινας ὁδηγίας.

'Ο κύριος Βουρζύ κατώκει ὄντως εἰς τὸ ὑποδειγμένον μέρος, ἀλλ' ἀπουσίαζεν ἐκ Παρισίων.

— Καὶ ποῦ εἶνε; ἥρωτησεν ὁ Μούλ, πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν ἔδω.

'Ο θυρωρὸς οὗτος δὲν ἦτο τοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος, μὲ ἔκεινον τῆς ὁδοῦ Γραμόν, καὶ ὁ Μούλ ἡναγκάσθη ὅπως ἐπιτύχῃ ἀπάντησιν, νὰ ἐπιμείνῃ ζωηρῶς καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἴδιότητά του.

"Εμάθε τέλος ὅτι ὁ κύριος Βουρζύ, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἀπέλθῃ τῆς Γαλλίας, εἴχε ποσκαλέσει τοὺς φίλους του εἰς γεῦμα, χάριν ἀποχαιρετισμοῦ, εἰς τὴν ἔπιχαλιν του, παρὰ τὸ Ἀβλόν, εἰς ἀπόστασιν 5 λευγῶν τῶν Παρισίων. 'Ο Λαυρέντιος ἦν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κεκλημένων; Δὲν ἡδηνήθησαν νὰ τὸν πληροφορήσωσι θετικῶς. 'Ο Μούλ οὐχ ἤττον δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναχωρήσῃ ζεῦν ἀναβολῆς διὰ τὸ Ἀβλόν.

'Ο υἱὸς τοῦ θυρωροῦ ἀμειρθεῖς γενναῖς συνήνεσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ. 'Επειδὴ δύμας μεσονύκτιον εἴχεν ἥδη παρέλθει, ἡ τελευταῖα ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου Αύρηλίας εἴχεν ἀναχωρήσει. "Επρεπε νὰ διέλθῃ ἐφ' ἀμαξῆς τὴν μεγάλην ὁδόν, τοιαύτην δὲ ὑπηρεσίαν δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸ μικρὸν ὅχημα. Κατώρθωσεν δύμας μετὰ μεγάλης δυσκολίας νὰ προμηθευθῇ κατάλληλον ἀμαξῖν, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὕστερα ἐξήρχετο τῶν Παρισίων διὰ τῆς Ἀρχαίκης πόλεως τῆς Ἰταλίας.

'Η νύξ, νῦν θερινή, ἦτο ὥραίς, θερμή, αἱθρία, κατάστερος. Εἰς τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν ἔφθασαν εἰς Ἀβλόν.

"Εστρεψκεν δεξιόθεν, ἡκολούθησαν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὰς ὥρας τοῦ Σηκουάνα καὶ παρετήρησαν ἐν τῷ μέσῳ ἀλλούς κομψοτάτην οἰκίαν. Εἴχον φθάσει. Διὰ τῶν φύλλων τῶν δένδρων διέλαμπον φῶτα τινά, τελευταῖα φωτογύσιας λείψανα.

'Ο Μούλ, ἐνῷ δὲ ὁδηγός του ἐζήτει νὰ ὑμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον Βουρζύ, ἥρξατο διατρέχων μίαν τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ δάσους, ἐξ οὐ ἡ πρωΐη δρόσος ἀπεδίωκε τοὺς τελευταίους θαμώνας. Παρετήρησε δεξιόθεν σκιάδα, πρὸς ἣν διηυθύνθη. 'Εκ τοῦ καταβίβασμένου παραπετάσματος παραχύρου ὑψηλοῦ κατὰ ἥμισυ ἀνάστημα, ἐξήρχετο φῶς. 'Ο Μούλ ἔσυρε τὸ παραπέτασμα παρετήρησε. Νέοι τινὲς ἐκάπνιζον καὶ συνωμίλουν, νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ διβενίων, ἀλλοι δὲ ἔπικιζον. Εἰς τῶν παικτῶν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἀστυνομίας. 'Ητο νέος εἰκοσιτετράετης περίπου, ὡχρός, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ του ἡσαν βιαίως συνεσταλμένα. 'Αναμφιβόλως ἀτυχία φρικῶδης τὸν καταδίκη, καθότι ἔπαιζε λυσ-

σιδῶς. 'Αλλ' ἔκαστον παιζιμον ἦτο ὄλεθροιν καὶ τῷ ἐπροξένει ὁδυνηρὰν φρικίασιν, ἷν δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀποκρύψῃ.

— Αὔτος θὰ εἶνε, εἶπε καθ' ἔκυπτὸν ὁ Μούλ.

Δὲν ἔβραδυνε νὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου. Δύο ἀνθρώποι ἐπλησίασαν πρὸς τὸ παραθύρον καὶ ἥρξαντο ὅμιλοῦντες χαμηλῆ τῇ φωνῇ τὸ παραπέτασμα μόνον τοὺς ἀπεχώριζε τὸν Μούλ, ὡστε οὕτος ἡδυνήθη νὰ τοὺς ἀκούσῃ συνδιαλεγομένους.

— 'Αλλ' ἀγαπητὲ Μεράκ, παρατήρησε τὸν Δαλισέ. 'Η ὄψις του ὁμοιάζει καταδίκου!

— Μὴ μοὶ ὅμιλεις περὶ αὐτοῦ μοῦ κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν.

— Παιζει κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ τελευταῖον χρῆμα του.

— Πιθανόν.

— Σου ἐπλήρωσε τὰ δικάσια λουδοβίκια τὰ ὅποια τοῦ ἐκέρδισες;

— Διόλου. 'Ηλθε σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τὸν περιμείνω ὄκτω ἡμέρας... συγήνεσα, ἀλλ' ὅμοιογῶς ὅχι μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν.

— Δὲν γνωρίζω τί σκέπτεται ὁ Βουρζύ νὰ τὸν προκαλῇ τοιουτορόπως.

Οι δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν νέος τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκιάδα. 'Ο Μούλ εἶδεν αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ τὸν Λαυρέντιον καὶ νὰ τῷ ὅμιληρ χαμηλοφώνως, ἵνα πιθανῶς τῷ εἴπη διτε ἀνθρώπος τις ἐλθὼν ἐκ Παρισίων ἐζήτει νὰ τῷ ὅμιλήσῃ. 'Αλλ' ὁ Λαυρέντιος ἐκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἐπανέλαβε τὸ παιγνίδιον. ὁ Μούλ, ὀργισθεὶς ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς σκιάδος καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Χωρὶς νὰ λάθῃ ὅπ' ὅψει τὴν ἔκπληξιν ἢν προύξενε, ἐπορεύθη εὐθὺν πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ θέτων τὴν χειρα ἐπὶ τοῦ ὅμου:

— Κύριε Δαλισέ, εἶπε, λυπούμαι πολὺ διότι σᾶς ἀπασχολῶ, ἀλλά...

— Τί τρέχει λοιπόν; Εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος μανιώδης.

— Μικρὸν πρᾶγμα. 'Η μήτηρ σας ἀπέθανε δολοφονηθεῖσα! "Ηδη ἐξακολούθησε τὸ παιγνίδιον.

Αἱ λέξεις αὗται παρήγαγον φοβερὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ Λαυρέντιου. "Ηρξατο τρέμων καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη καὶ φυθυρίζων διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς:

— Πῶς! ἡ μήτηρ μου... ἐδολοφονήθη... ἀπέθανε...

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του λιποθυμῶν... Αἴφνης ἀνηγέρθη, ἡτένισε τὸν Μούλ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνέκραζεν:

— 'Αλλὰ τί μοῦ λέγετε λοιπόν; δὲν εἶνε ἀληθές... δὲν εἶνε δυνατόν... ποῖος εἶσθε; δὲν σᾶς γνωρίζω!...

— Ο Μούλ ἀπέκρυψε τὴν ἴδιότητα του... Δὲν ἡσθάνετο πλέον παρὰ συμπάθειαν διὰ τὸν ἀτυχῆ νέον.

— Δυστυχῶς! εἶνε ἀληθέστατον, τῷ εἶπεν ἡσύχως καὶ μετ' ὀλίγον θὰ πεισθῆτε ὁ Ἰδιος. "Ελθετε.

— Ελαθε τὸν Λαυρέντιον ἐκ τῆς χειρὸς

τὸν παρέσυρεν ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἐκπεπληγμένων παρεπτώτων καὶ ἔξηλθε μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς σκιάδος. 'Ο Λαυρέντιος τὸν ἡκολούθει ἀδρανῆς καὶ συντετριμμένος.

— Επανῆλθον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὴν τετάρτην ἔφθασαν εἰς Παρισίους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξεδίου ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀναλάβει ἐκ τῆς καταπληγῆσες καὶ ἐρωτήσει τὸν Μούλ, κλαίων καὶ στενάζων.

Κατὰ τὴν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ ἀφίξιν των ἐφρικιασεν ὁδυνηρῶς καὶ ἔωρημησε εἰς τὴν οἰκίαν φωνάζων μὲ ὄφος συγκεκινημένον:

— 'Η μητέρα μου... ποῦ εἶνε; ..

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν διῆλθε τὴν αἴθουσαν καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸν θάλαμον της μητρός του. Παρατηρήσας τὸ πτῶμα τῆς κυρίας Δαλισέ, ἐρρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν,

— Μητέρα μου, ἀνέκραξε, εἶνε λοιπὸν ἀληθές; 'Εγώ σὲ ἐφόνευσα; Συγγνώμην!

Γ.

Ο ὑπαστυνόμος καὶ ὁ Μούλ εἶχον ἀκολυθήσει τὸν Λαυρέντιον.

Ακούσαντες τὰς λέξεις ταύτας: «'Εγώ σὲ ἐφόνευσα... συγγράμη!» ἀνεσκίρτησαν συγχρόνως καὶ ἔθεωρησαν ἀλλήλους. Είτα, αὐθωρεί, ἀνέστρεψαν τοὺς ὄφαλους καὶ ἐμειδίασαν πενθίμως.

Οντως, ἡ ἴδεα ἡτοι μετέλθει τὴν φυντασίαν ἀμφοτέρων δὲν ἡδύνατο νὰ ἡσθανεῖ. Αἱ λέξεις ἔκειναι, διαφυγοῦσαι ἐν στιγμῇ ὁδυνηροῦ παραχλογισμοῦ, καὶ διὰ εἰχον ἐκλαδεῖς ὑπὸ τὴν προχυματικὴν αὐτῶν ἔννοιαν, ἔηγοντο φυσικώτατα. Αἱ λέξεις ἔκειναι ἐσήμανον: «ἄνευ ἐμοῦ ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ εἴχεν εἰς τὴν οἰκίαν τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀνευ ἐμοῦ κατὰ συνέπειαν οὔτε πειρασμὸς οὔτε κλοπή, οὔτε δολοφονία...» Τοῦτο ἡτο προφανές, καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπαλλήλοι δὲν εἶχον ἀνάγκην μακρῶν σκέψεων ὅπως τὸ ἔννοησασιν. 'Αλλ' ἐντυπώσεις τινὲς διαμένουσι πάντοτε, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐπιχειρήσῃ τις ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῶν, ἔκεινη δὲ θὴν ὁ ὑπαστυνόμος εἴχεν αἰσθανθῆ, ἀντηνακλάσθη, ὡς εἰπεῖν, εἰς τὴν πρώτην ἔρωτησιν, ἡτο ἀπηθύνετε τῷ Λαυρέντιῳ, διὰ τὸν ἀπέσπασαν ἐκ τοῦ ὁδυνηροῦ θεάματος καὶ τὸν ὀδηγησαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Φοβεῖσθε, λοιπόν, τὸν ἥρωτησε μήπως ἐγίνεται ἡ ἔμμεσος καὶ ἀκούσια ἀφορμὴ τοῦ κακούργηματος τούτου;

— 'Αναμφιβόλως, ἐψιθύρισεν ὁ νέος κλαίων. 'Η ἀτυχὴ μήτηρος δὲν εἴχεν ἔχθρον. Οι ἀθλιοί, οἱ ὄποιοι τὴν ἐφόνευσαν, εἴχον ἀφορμὴν τὴν κλοπήν· κκνεῖς δὲν θὰ συνέλαβαν αὐτὴν τὴν ἴδεαν, ἀνευ τῶν δέκα εκείνων χιλιάδων φράγκων, τὰ ὄποια πρὸς χάριν μου εἴχε προμηθευθῆ. Αὐτὸ θὰ τύπη τὴν συνείδησίν μου καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

— 'Ησυχάσατε, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος. Οιασδήποτε ἀφορμὰς καὶ ἂν ἔχετε ὅπως αἰτιάσθε ἔσωτόν, δὲν ἡδύνασθε νὰ προ-

δητε τοιαύτην περίστασιν. "Ας έλπισω μεν τούλαχιστον δτι ό δολοφόνος δὲν θὰ μείνη ἀτιμώρητος, αἰ δὲ ἀνακαλύψεις σας θὰ μᾶς θέσουν ἐπὶ τὰ ἵχνη του. Καθήσατε, παρακαλῶ, καὶ ἀποκριθῆτε.

"Ο Λαυρέντιος ἵπηκουσε.

— Καὶ πρῶτον, ἡρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος, δποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ὑδῶν ἐντύπωσις δτε ἡκούσατε τὸ κακούργημα; Καμιά ὑπυψία δὲν ἔταραξε τὸ πνεύμα σας;

— "Οχι... καμμία.

— Γνωρίζετε κανένα δστις, μανθάνων δτι ἡ μήτηρ σας εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν της τόσῳ σπουδχίον ποσόν, θὰ ἀπεπειρθοῦτε τὸ ἀφαιρέσθαι;

— "Οχι, εἰπεν.

— "Ιδωμεν, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπαστυνόμος. "Ας προσθῶμεν κατὰ τάξιν. Πρὸ τριῶν περίπου ἔτῶν, ἀρ' ὅτου ἐπανύσατε νὰ κκτοικήτε εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, διηλθατε βίον ἀρκετὰ ἀτακτον.

— "Α! διστυχῶς...

— Δὲν ἐλέγχω τὴν διαγωγήν σας, ἀλλὰ μόνον βεβιῶ. Εἴχατε σχέσεις, εἰς τὰς δποίας ἡ ἀσωτεία εἶναι ἔθος καὶ μεταξὺ τῶν ὄποιών παρεισδύουσιν ὑπὸ φιλόκαλον ἔξωτερικόν, ὑποκείμενα κατὰ τὸ μελλον καὶ ἡττον διεφθαρμένα. "Εχετε χρέον, καὶ διὰ νὰ πληρώσετε, τούλαχιστον τὰ μελλον καταπείγοντα, ἀπευθύνητε πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν μητέρα σας. 'Ανεκοινώσατε εἰς τινα τὸ διαβημά σας τοῦτο;

— Δὲν ἔνθυμοῦμαι. 'Επρόκειτο πρὸ παντός, περὶ χρέους διακοσίων λουδοβικίων, τὰ δποία εἶχον ἀπολέσει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ ὥφειλον εἰς τὸν κύριον Μεράκ. Είχον παρακαλέσει τὸν μαρκήσιον νὰ μὲ περιμένῃ μέχρι τῆς πρωίς τῆς σήμερον.

— Λέγων αὐτῷ δτι θὰ ἔξοικονομεῖτε χρήματα;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔξηγηθῶ.

— Καὶ τὰ ἀλλὰ χρέη σας;

— 'Ηπειρούμην διὰ καταδιώξεως ὑπό τίνος Σχμουὴλ 'Ρικάρδοπλον διὰ ποσὸν τριῶν χιλιαδῶν φράγκων.

— Τὸν γνωρίζω! εἶπεν ὁ Μούλ δστις ἡκολούθει μετὰ προσοχῆς τὴν ἔξετασιν. 'Ο Σχμουὴλ 'Ρικάρδοπλοι εἰς τὰλιστα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰκανός καὶ νὰ τοὺς δολοφονήσῃ.

— Ο ὑπαστυνόμος ἔξηκολούθησε :

— Δὲν ἡτο ἡ πρώτη τοιαύτης φύσεως αἰτησις, τὴν δποίαν ἐκάμνετε εἰς τὴν μητέρα σας· ἀλλ' ἡ τελευταία ἐφάνη ὑπερβολικὴ καὶ ἡρόητη, διὰ τοῦτο δὲ ἡκολούθησε ζωηρὰ σκηνὴ μεταξύ σας, πολλοὶ μάρτυρες κατέθεσαν περὶ τούτου.

— Ο Λαυρέντιος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν στενάζων.

— Μῆπως ἀρά γε προέβητε μέχρις ἀπειλῆς κατὰ τῆς μητρός σας;

— Δὲν εἶναι ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. "Ημην παράφων, ἔκτος ἔσωτοῦ, ἔθεωρούμην χαμένος ἀν δὲν ἔκρατουν τὸν λόγον μου, τὸν ὄποιον ἔδωκα εἰς τὸν κύριον Μεράκ, εἶπα εἰς τὴν μητέρα μου

δτι: θὰ ἐφρονεύμην ἀν ἡρνεῖτο, ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ, δὲν τὴν ἡπειλησα.

— "Εστω. 'Η μήτηρ σας ἐπὶ τέλους κατένευσεν. 'Ανεκοινώσατε τοῦτο εἰς κανένα;

— "Οχι, εἰς κανένα, πλὴν τοῦ Σαμουὴλ, δστις μοὶ ὑπεσχέθη νὰ περιμενῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας αὐτῆς. "Εμεινα εἰς τὴν οἰκίαν μου κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας. "Ημην περίλυπος καὶ σκυθρωπός· ἐσκόπευα νὰ μεταβάλω ζωήν.

— 'Εν τούτοις ἡλθατε χθὲς τὸ ἐσπέρας νὰ ζητήσετε τὰς δέκα χιλιαδᾶς φράγκων;

— Εἰχον ἀπόλυτον αὐτῶν ἀνάγκην ἀλλ' εἶχον ἀποφασίσεις νὰ μὴ ζητήσω εἰς τὸ μέλλον καμμίαν ἀλλην θυσίαν.

— Διατί δὲν τὰ ἐλάθετε; τι συνέβη μεταξὺ ὑδῶν καὶ τῆς μητρός σας;

— "Οτε ἔφθασα, εύρον τὴν μητέρα μου ἐδῶ, εἰς τὴν ἴδιαν αἴθουσαν. 'Ητο ὡχροτέρα τοῦ συνήθους καὶ περισσότερον καταβεβλημένη, τὸ δὲ στυγνὸν καὶ περίλυπον πρόσωπον της μὲ κατετρόμαξε. "Οτε μὲ εἰδεῖς, δὲν ἔκινηθη. "Ετρεξα πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ μὲ ἐσταυράτησε, καὶ τείνουσα τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου της μοὶ εἶπε μὲ ψυχρότατον ὑφος: — «Αἱ δέκα χιλιαδᾶς φράγκων εἶναι ἔκειται λάθε τας. » 'Ηννόησα πόσον θὰ ὑπέρφερε διὰ νὰ μοὶ ὑμίλησῃ. 'Εγονυπέτησα κλαίων καὶ ζητῶν συγγνώμην· τῇ διαμίλησα περὶ τῆς φρικώδους καταστάσεως εἰς ἦν εὑρισκόμην καὶ χωρὶς τῆς δποίας δὲν θὰ ἡρχόμην νὰ τὴν ἐνοχλήσω καὶ πάλιν ἀλλ' ὠρκίσθη δτι ἡτο ἡ τελευταία φορά· φεῦ! πόσους παρομοίους δρκους εἶχον ἥδη κάμει! 'Η μήτηρ μου ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἐπανέλαθε ψυχρῶς: «Λάθε δι, τι σοὶ ἀναγκαῖοι». Αύτὸ δητο πολύ· ἡ σχύνθη δι' ἐμαυτόν, ἀνηγέρθη καὶ διεκόρυξα δτι δὲν ἤθελον πλέον τὰ χρήματα ἔκεινα, δτι δὲν εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν μεθ' δι, τι καὶ ἀν ἤθελε συμβῆ· θὰ εἰργαζόμην, θὰ εὔρισκον μέσον τι οἰονδήποτε... ποτὸν; ἡγνόουν, ἀλλ' ὀλίγον μὲ ἐνδιέφερε τοῦτο. 'Υπῆρχεν ἀναμφιδόλως τοσάντην εἰλικρίνεια εἰς τὴν φωνήν μου, ωστε ἡ μήτηρ μου συνεκινήθη ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὸν τραχηλόν μου καὶ μοὶ ἔζητησε συγγνώμην, ἡ δυστυχήσι! διὰ τὴν λύπην της, διὰ τὴν ψυχρότητα μεθ' ἧς μὲ ὑπεδέχθη. Μὲ παρεκάλεσε νὰ λάθω τὰς δέκα χιλιαδᾶς φράγκων, ἀλλ' ἡρνήθην. 'Η Μαριέττα εἰσῆλθε κατ' ἔκεινην τὴν στιγμὴν καὶ μᾶς ηρέε ἐνηγκαλισμένους. Εἶτα, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ μου ἐν μέσῳ τῶν διαχύνσεων ἔκεινων δὲν ἐπαυσε προσφέρουσα τὸ ποσὸν ἔκεινο, τὴν ἀφῆκα δπως μὴ ἀναγκαῖοθω νὰ δεχθῶ...

— "Οσα λέγετε εἶναι ποτὸν παράδοξα.

— 'Εν τούτοις εἶναι ἀληθέστατα καὶ ή Μαριέττα θὰ ἡδύνατο νὰ τὰ βεβαιώσῃ, καίτοι δὲν ἔμεινε παρὰ μίαν στιγμὴν, διότι ἀπεσύρθη ἐκ συστολῆς.

— "Οπωσδήποτε ἔξηλθατε, χωρὶς νὰ λάθετε τίποτε. "Επειτα;

— "Ητο περίπου ἔνδεκατη. 'Επέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὀδός Γραμβόν.

— Δὲν συνηντήσατε κανένα φίλον, εἰς

τὸν ὄποιον ἐνεπιστεύθητε δσα εἰχον συμβῆ ἐδῶ;

— "Οχι, λίαν ἀφηρημένος ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὄποιαν είχον λάβει. Εἰσηλθον εἰς ἐν καφφενεῖον τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, ἀλλὰ δὲν ὑμίλησα εἰς κανένα.

— Ο ὑπαστυνόμος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μούλ βλέμμα ἀπελπι. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν ἐξήγετο ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ἑκείνων.

— "Άλλ' ὁ Μούλ δὲν ἐσκέπτετο δμοίως. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἔξετασεως, οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Λαυρέντιου, οὐδὲν ἐκ τῶν χειρονομιῶν τοῦ νέου, τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του ἢ τῶν κινήσεων τοῦ προσώπου τῷ εἶχε διαφύγει. Αἴφνης, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ ἔξηγησίν τινα, δ ἀστυνομικὸς ὑπαλληλος ἐφρικίασεν· ίδεα φοβερά, φρικώδης τὸν εἰσέ καταλαβει.

— Τὴν ιδέαν ταύτην προσεπάθησε μάτην νὰ ἀποβάλῃ· τῷ ἐπανήρχετο ἀδιακόπως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἔξετασεως, ἔβλεπε τις αὐτὸν στρεφόμενον ἐν τῇ ἔδρᾳ του ἐν ἀνυπομονησίᾳ καὶ ὄργῃ.

— "Οτε ὁ ὑπαστυνόμος ἐπέρεσε τὴν ἔξετασίν του, ἡγέρθη ταχέως.

— "Επιτρέψατε, εἶπε, θὰ ἀπευθύνω δύο η τοτες ἐρωτήσεις.

— Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαυρέντιον μετὰ σημεῖον κατανεύσεως τοῦ ὑπαστυνόμου:

— Λοιπόν, εἶνε βέβαιον, εἶπεν, δτι δὲν ἐνεπιστεύθητε εἰς κανένα, δτι ἡ μήτηρ σας θὰ διδιδεῖ χθὲς τὴν νύκτα δέκα χιλιαδᾶς φράγκων;

— "Άλλ' οχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐντρομος σχεδὸν ἐκ τοῦ τόνου μεθ' οὐδ Μούλ ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους.

— Οὐδὲ δτι ἡ μήτηρ σας, μεταβάλλουσα γνώμην, ἡρνήθη χθὲς τὸ ἐσπέρας νὰ σας τὰ δώσῃ.

— "Άλλα πρὸ μικροῦ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος σας ἔξηγησα πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα, ἐγὼ ἡρνήθην νὰ τὰ δεχθῶ.

— Πολὺ καλά. Δὲν ἐπιμένω, εἶπεν ὁ Μούλ μειδίων. 'Ακόμη μίαν ἐρώτησιν: αὶ δέκα χιλιαδᾶς φράγκων ἐπήρκουν δπως πληρώσητε ὅλα τὰ χρέη σας; Πόσα δρείλετε;

— "Ακριβῶς δὲν γνωρίζω... εἶκοσι πέντε ἔως τριάκοντα χιλιαδᾶς φράγκων, τσω... Άλλα δὲν ἐπιεζόμην διὰ τὰ λοιπά.

— "Αρκεῖ, εἶπεν ὁ Μούλ. "Ηδη ἂν ὁ κύριος ὑπαστυνόμος ἐπιτρέπει, αὶ καταβάλλειν εἰς τὸν κῆπον· θὰ κάμωμεν ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις ἔκειται.

— Ο ὑπαστυνόμος ἔκπληκτος παρετήρησε τὸν Μούλ.

— "Ας ἀρχίσωμεν τὰς συγκρίσεις, προσθηκεν τὸν Μούλ καταβιβάζων βραδέως καὶ σκοπίμως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν κομψῶν ὑποδημάτων τοῦ Λαυρέντιου.

— "Ο ὑπαστυνόμος ἀνεσκίρητησεν, εἶτα πλησίασε τὸν Μούλ:

— "Α! εἶπε χαμηλοφώνως, πιστεύεις...

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Μπα! άς ίδωμεν, εἶπεν ὁ Μούλ.

— Καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν Λαυρέντιον,

δοτις χωρίς νὰ ἐννοήσῃ κατεβίθασε τὴν κεφαλὴν βεβυθισμένος εἰς πένθιμον γάρκην,
— 'Εμπρός, κύριε Δαλισιέ, ἐλάτε μαζύ μας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΔΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

'Η θύρα δὲν ἔτοι κεκλεισμένη, καὶ εἰσῆλθεν ἀνευ δυσκολίας τινός.

Οὐδεὶς εὐρίσκετο ἑκεῖ, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τὶ ἐπεθύμει, καὶ οὕτως ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει.

'Τοῦ ισόγαλον ἐκ τῶν συνήθων τῶν ἀλευρομύλων, πλῆρες μυλολίθων, σάκκων καὶ σκαμνίων.

Κλίμαξ κατέληγεν εἰς καταπακτὴν ἀνεῳγμένην ἐπὶ τῆς ὄροφης.

Ἐτεροι καταπακταί, κλεισταὶ ὅμως αὐταί, ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Δὲν ὑπῆρχον παραθύρα, τὸ δὲ φῶς εἰσήρχετο διὰ τῆς θύρας, καὶ διὰ τῆς ὁπῆς, δι' ἣς συνεκοινώνουν εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον, εἰσῆρχετο ὅμως τόσον ὀλίγον, ώστε δὲν ἐπῆρκει ἵνα φωτισθῇ καταλλήλως.

'Ο Πιεδούσης ἡδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ἵν' ἀνερευνήσῃ εἰς ὅλας τὰς γωνίας, μάλιστα δὲ ν' ἀνεγείρῃ καὶ τὰς καταπακτάς, ἵνα ἰδῃ τὶ ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Εἶχεν ὅμως τὴν φρόνησιν ὅφεως, καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐντὸς τῶν ἐγκαταλειμμένων οἰκιῶν ὑπάρχουσι πάντοτε ὄφθαλμοι ἀγρυπνοι.

Διὰ τοῦτο ἐσκέφθη μόνον πῶς καλλίτερον νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔπαιξεν.

'Ἐπερίσθη ἐπὶ τίνος ἀκινήτου μυλολίθου, ἀπομιούμενος οὕτω τὴν στάσιν ἀχθοφόρων, οἵτινες, ἵν' ἀναπαυθῶσιν ἐκ μακρᾶς καὶ ἐπιμόχθου ὁδοιπορίας, ἀποθέτουσι πρὸς στιγμὴν τὸ φορτίον αὐτῶν ἐπὶ τίνος δρίου. Εἴτα ἥρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ σανιδώματα διὰ τῆς ράβδου του, ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν παρουσίαν του.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην κεφαλὴ γυναικὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς στέγης ὅπην, καὶ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀνήγειρεν ἀλαρῷς μίαν τῶν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καταπακτῶν.

'Ο κρότος εἶχεν ἀκουσθῆ ἀνωθεν καὶ κάτωθεν, δὲν Πιεδούσης, δοτις παρετήρει ὑψηλά, εἶδε μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικός.

— Προσκυνῶ, πατριώτισσα, ἀνέκραξε, θέλετε νὰ ἀγοράσετε τίποτε; "Ἐχω περίφημα ἐμπορεύματα.

Γρυλλισμὸς ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐξηφανίσθη πάραυτα.

Ταυτοχρόνως ἡ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀνεῳγθεῖσα καταπακτὴ ἐκλείσθη ἀθούσιας, καὶ χωρὶς ποσῶς ὁ φευδὴς πλανόδιος πωλητὴς νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν σῶμα διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ γυνή, ἦν θὰ ἔξελαμβανε τις ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταβασαν, ἡνωρθώθη πρὸ τοῦ Πιεδούση, ἐκπλήκτου ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης κατοισθήσεως.

'Ητο γυνὴ ὑψηλή, κιτρίνη καὶ ἴσχυνη, μὲ ὄφθαλμοὺς κοίλους, δεικνύουσα ὁδόντας τόσον μακρούς, δύον οἱ τομεῖς ὑπεργεγρακότος ἵππου, καὶ σείουσα κόμην κακῶς κτενισμένην, ἡς οἱ ὑπόλευκοι πλόκαμοι ἡνωρθοῦντο, ὡς αἱ τρίχες τοῦ ἀκανθοχοίρου.

'Αληθὴς τύπος μαγίσσης, ἀληθὴς κεφαλὴ Μεδούσης.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἡρώτησε διὰ φωνῆς βραγγιώδους ἡ εἰδεχθῆσα αὔτη μέγαιρα.

— Τὸ βλέπετε, καλή μου κυρία, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ Πιεδούσης. "Ερχομαι νὰ σᾶς πουλήσω κάλτσις, μανδήλια καὶ πανικά.

— Δέν ἀγοράζουμε τίποτε ἐδῶ. Δὲν ἔέρω τὶ νὰ τὰ κάμω τὰ στολίδια σου, ἐφώνησεν ἡ γραῖα ἐρινύς.

'Εραίνετο λέγουσα τὴν ἀληθείαν, διότι εἶχε γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ τὸν λαιμόν, ἡ δὲ ἐσθῆτης της ἔτοι ἐλεεινή.

Πράγματι, εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ γυναικεῖς δικαιοῦνται νὰ ὕσι φιλόκαλοι, δὲν Πιεδούσης ἡννόνειν ἀμέσως, ὅτι τὰ μὲ φυεδεῖς μαργαρίτας περιθέραιά του, καὶ τὰ ἐκ φευδαργύρου κοσμήματά του οὐδόλως θὰ ἐδελέαζον τὸ ἀξιάγαστον τοῦτο ποσόσωπον!

— Τράχα! οὔστι! ἀδειχτέ μας τὴν γωνιά! ἐπανέλαβε, δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν.

Ο πρώην ἀριθμὸς 29, δοτις ἐπεθύμει πολὺ νὰ μείνῃ, μετέβαλεν ἀμέσως ὑφος:

— Μὴ θυμόνετε, καλή μάνα, εἶπεν ἡσύχως, δὲν πουλῶ ἀκριβά, δὲν θέλω ὅμως νὰ βιάσω καὶ κανένα. 'Εδην ἐμβῆκα στὸ σπίτι σας, τὸ ἔκαμπα διότι μοῦ πονεῖ τὸ ποδάρι, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι ψοφῶ ἀπὸ τὴν δίψα. Δὲν ὑπάρχει τάχα τρόπος νὰ πιῶ ἔνα ποτήρι κρασί καὶ νὰ ξεκουρασθῶ δυὸς ψραίς εἰς τὴν ἀποθήκην ποῦ ἔχετε τὰ ἀλεύρια σας; Πληρόνω, προσέθετε, κτυπῶ τὴν ζώνην του, ἡτις ἀπέδωσε μεταλλικὸν ἥχον.

ΜΕ'

— Δὲν εἰν' ἐδῶ ξενοδοχεῖο, ἐγρύλλισεν ἐν πρώτοις ἡ φρικώδης μυλωθρός τοῦ παραδόξου τούτου μύλου.

— Τὸ ἔέρω αὐτό, καλή μου μάνα, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Πιεδούσης, δὲν εἶνε ὅμως καὶ λόγος νὰ διώξετε γι' αὐτὸ τὰ χρήματα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ δότος δὲν γυρεύει ἀλλο παρὰ νὰ δροσισθῇ καὶ ν' ἀναπαυθῇ.

— Θὰ ἔχεις λοιπὸν πολλὰ χρήματα, ἀφοῦ θέλης νὰ τὰ ἔξοδεύσῃς; ἡρώτησεν ἡ γραῖα ἀτενίζουσα ἀπὸ κεφαλῆς

μέχρι ποδῶν τὸν πλανόδιον πωλητήν.

— 'Ο χθεσινὸς γύρος, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἔτοι κακός. 'Εσύναξα ὡς τώρα κοντὰ τέσσερας χλιδίδες φράγκα, καὶ ἀν ὅλο τὸ καλοκατῆρι ἔξακολουθήσῃ ἔτσι, θὰ ἔμπορέσω ν' ἀγοράσω τὸ λειβάδι ποῦ εἶνε κοντὰ στὸ περιβόλι μου. Ηρέπει νὰ σᾶς πῶ πᾶς ἐγεννήθηκα εἰς τὸ Βούργ-δ'-Οξάν τοῦ Δελφινάτου, καὶ πῶς ἔχω ἐκεῖ κάτω μερικὰ μικρὰ κτήματα. "Α! βέβαια! δὲν τὰ ἀπόκτησα χωρὶς νὰ κάνω τίποτε. Τώρα καὶ δέκα πέντε χρόνια γυρίζω πεζὸς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπει κανεὶς πολλὰ μέρη, ἀλλὰ κάνει καὶ δρόμους ποῦ βγαίνει ἡ ψυχή του. Νά, ἔρχομαι σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Παλαιζό, καὶ ἔλογραζα νὰ τραβηγκάω ἀπόψε διὸ Σαίν-Μισέλ. "Αλλαξα ὅμως γνώμη καὶ δὲν θὰ κάμω αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. 'Αγόρασα καινούργια παπούτσια εἰς τὸ πανηγύρι τοῦ Σά, ἀλλὰ μ' ἔγελασαν γειτι μὲ ματώνουν. Δὲν ἔχω ἔτη φραΐς ποῦ περπατῶ, καὶ τώρα σέρνω τὸ ποδάρι μου. Γ' αὐτό, δταν εἶδα τὸν μύλον σας εἰπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Οἱ μυλωνάδες είνε ὅλοι καλοὶ ἀνθρώποι. Θὰ πάγω ἑκεῖ, καὶ ἀν δὲν πουλήσω τίποτε θ' ἀγοράσω πιοτό. Θὰ μοῦ πάρουν πάντα εὐθηνότερα ἀπὸ τὸ καπηλεγό».

— Δὲν ἔχω παρὰ κρασί βουλωμένο, κρασί ποῦ κοστίζει τριάντα σόλδια ἡ μποτίλια. — Δὲν μὲ πειράζει, καλή μου μάνα, καὶ ἀν εἶνε καλὸν δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβόν· μπορῶ νὰ πιῶ ἀπ' αὐτό.

— Απαντῶν οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χονδρὸν δερμάτινον βαλάντιον, ἔλυσε τὰ ἀρτήματα, καὶ ἔλαβεν, ἵνα τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν μυλωθρόν, ἐν πεντάφραγκον, ὅπερ εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ βαλαντίου ἐν καλῇ καὶ πολυάριθμῳ συνοδίᾳ.

— Ο πονηρὸς Πιεδούσης εἶχε μαντεύει δτι ἡ γραῖα ἐπεθύμει νὰ βέβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ ξένου της, προτοῦ τὸν ὑπηρετήσει, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς οὐδὲν ἀλλο ἔζητε η νὰ ἐπιδείξῃ τὰ χρυσά λουδοίκια καὶ τὰ ἀλλα νομίσματα του.

— Ο γέρων Λεκόν τῷ εἶχε δώσει ἀφονον χρῆμα προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους, γινώσκων καλῶς δτι τὸ χρῆμα εἶνε τὸ νεῦρον τοῦ πολέμου, καὶ δτι εἰς μίαν τόσον λεπτὴν ἐπιχείρησιν δὲν πρέπει νὰ εἶνε τὶς ἀκτεθειμένος νὰ σταματήσῃ συνεπεικ χρηματικῶν ἀμυχανιῶν.

— Τὸ μέτρον ἔκεινο ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμά του.

— Οἱ ὄφθαλμοι τῆς γραίας ἔλαμψαν ἀπαισίως, καὶ οἱ ἀγκιστρώδεις δάκτυλοι της ἤπασαν βιαίως τὸ νόμισμα.

— Μὰ τὴν πίστιμου! εἶπεν δ. Πιεδούσης, ἔναν θέλετε νὰ μετέβαστε ἐδῶ ἔως αὔριον τὸ πρωΐ, καὶ νὰ μ' ἀφήσετε ἀπόψε νὰ πάρω μαζύ σας τὴν σούπαν, δὲν θὰ σᾶς ζητήσω τὰ ρέστα.

— Η φρικώδης μέγαιρα δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἔκρυψεν ὅμως πάραυτα τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλακίον της.

— Λοιπόν! εἶμεθα σύμφωνοι; ἡρώ-